

Escola D'HÍPICA

Nora Vidal

Un misteri del passat

Estrella Polar

Nora Vidal

Escola
D'HÍPICA

Un misteri del passat

Estrella Polar

Estrella Polar
Collecció: Escola d'Hípica

© 2014, Nora Vidal
© Redacció de textos: Amèlia Mora
© Il·lustracions: Carla Manso
© d'aquesta edició: 2014, Grup Editorial 62, s.l.u., Estrella Polar,
Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona

Disseny de collecció: Tamara Sánchez
Adaptació de la coberta i plec de color: Pilar Sola

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Primera edició: maig del 2014

ISBN: 978-84-9057-361-7
Impressió: Reinbook
Dipòsit legal: B. 8.089-2014
Fotocomposició: Víctor Igual, s.l.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

El diari

—Lua, tu coneixies aquest lloc?

El Clan dels Pura Sang observaven sorpresos la immensa sala on acabaven d'entrar. Com a mínim, hi havia un centenar d'embalums recoberts amb llençols que, temps enrere, segurament havien estat blancs. Ara eren d'un color groguenc força lleig i es podia distingir clarament la capa de pols que s'havia acumulat al damunt.

—Acabo de descobrir que existeix —va informar la Lua, tan sorpresa com els seus amics.

De tant en tant, als cinc amics els agradava quedar-se a passar el cap de setmana a Les Alzines, l'escola d'equitació on estudiaven i residien de dilluns a divendres. Els agradava tant tenir l'escola per a ells sols i poder sortir a passejar amb els seus cavalls...

Malauradament, aquell dissabte plovia. Es van instal·lar

al menjador per entretenir-se amb alguns jocs de taula, però cinc minuts després ja estaven jugant a tocar i parar entre crits i corredisses. Després que diverses cadires caiguessin per terra estrepitosament, la mare de la Lua va entrar a la sala. Es van quedar garratibats. No hi havia ningú més sever que la Lisa!

—Es pot saber què està passant? —va bramar.

Quan va veure l'escampall de cadires, va prémer els llavis, clarament disgustada. La Rita es va disposar a aguantar una bona esbroncada... però la Lisa va marxar del menjador. Els Pura Sang es van mirar, desconcertats.

—Això vol dir que podem seguir jugant? —va xiuxiuejar l'Erin amb un somriure entremaliat.

—Ni parlar-ne! —va cridar la Lisa des d'algun lloc. Quina oïda més fina que tenia!

Al cap d'uns segons, va tornar a entrar al menjador carregada amb uns quants draps i plomalls. Els va reparar entre els cinc amics.

—Au, aneu a les golfes a treure la pols. No podeu baixar fins que estigui tot ben net!

I allà estaven, meravellats perquè acabaven de descobrir l'existència d'unes golfes a Les Alzines. La teulada

inclinada, el terra de taulons de fusta força antics i les finestres petites i rodones donaven al lloc un aire especial. Tan bon punt el va veure la Rita, es va convertir en un dels seus espais favorits. Però no tots estaven tan entusiasmats com ella.

—La teva mare pretén que netegem tot això? —va preguntar la Karen, escandalitzada, mentre observava la pols que flotava en l'aire.

La Lua va negar amb el cap.

—Crec que només volia evitar que destrosséssim el menjador.

—I es pot saber què són, totes aquestes... coses? —va preguntar l'Erin sense apartar els ulls dels misteriosos embalums que tenien al davant.

—Jo us ho diré, què són —va dir la Sophie mentre caminava cap a un dels embalums amb expressió somiadora—. És una collecció de records i secrets!

—No, espera! —va cridar la Lua, perquè s'imaginava què venia després.

Però ja era massa tard: la Sophie va estirar bruscament el llençol que cobria l'embalum. La seva intenció era descobrir de manera espectacular què amagava, però només

va aconseguir inundar les golfes de pols, que se'ls va ficar pel nas i la boca. Tots van començar a tossir.

—Quines idees tens, Sophie! —es va queixar la Karen entre estossecs.

La Rita va córrer cap a les finestres. Les va obrir una darrere l'altra, amb l'esperança que una mica d'aire fes desaparèixer tanta pols. Va ser una bona idea, perquè al cap d'un parell de minuts van poder tornar a respirar amb normalitat.

—Ho sento —va mormolar la Sophie, però ben aviat els ulls li van brillar un altre cop—. Heu vist quina preciositat?

—Preciositat? Però si només és un armari vell i atroïnat! —va exclamar l'Erin.

A la Rita li va saber greu per la Sophie, però estava d'acord amb l'Erin. L'armari que havia quedat a la vista segurament havia estat bonic i elegant molts anys enrere, però ara feia llàstima. Estava en molt mal estat.

—Però, què dius? Si és increïble! —va defensar-lo la Sophie mentre caminava cap a l'armari.

Va obrir una de les portes, que es va desenganxar de la frontissa i li va quedar a la mà. La Rita, la Lua, la Karen i l'Erin no van poder evitar esclafir a riure.

—Potser necessita una mica de restauració... —va admetre la Sophie mirant-se la porta amb pena.

La Rita, encuriosida, va caminar entre els misteriosos embalums. D'on havien sortit? Com havien arribat fins allà?

Els altres la van imitar. Entre tots i amb molt de compte, van començar a retirar llençols. Cada descobriment que feien fascinava més la Rita. Van trobar més armaris (tots en més bon estat que el primer), plens de vestits i jaquetes que semblaven molt luxosos, però d'una època molt llunyana. Van trobar un enorme bagul ple de barrets de totes les formes possibles. La Karen va descobrir un munt de caixes que contenien llibres tan antics com la resta d'objectes que havien trobat. A la Sophie li va faltar temps per acostar-s'hi i començar a obrir-los, un per un.

—Mireu! —va cridar emocionada al cap de poc.

La Rita va ser la primera d'arribar al seu costat. La Sophie havia trobat un diari personal. Els ulls li tornaven a brillar.

—El llegim? —va proposar—. La primera data és de fa seixanta anys!

La Karen i l'Erin ho van tenir molt clar des d'un primer moment.

—Jo passo —va dir la Karen.

—Segur que serà molt avorrit —va sentenciar l'Erin, i se'n va anar amb la Karen a seguir emprovant-se barrets.

En un primer moment, la Rita es va sentir temptada d'unir-se a la lectura. Després va pensar que, si ella escriuís un diari, no li agradaria que ningú el llegís. No l'escriuria per als altres, sinó per a ella mateixa: per recordar, per reflexionar... Segurament hi escriuria pensaments molt íntims que no voldria que ningú més descobrís.

—Potser a qui el va escriure no li agradaria que el llegís —va comentar.

—Exacte, no s'han de llegir els diaris personals de les altres persones. Està molt mal fet —va afirmar la Lua.

—Però si té seixanta anys i el van abandonar aquí! —va insistir la Sophie.

—És igual —va dir la Lua mentre encreuava els braços. De vegades, aconseguia semblar tan severa com la seva mare.

—Doncs jo el penso llegir.

—Doncs a mi no em sembla bé.

La Rita va sospirar. Les coneixia bé i sabia que podien passar-se hores discutint l'assumpte, així que se'n va anar a retirar més llençols. Sorprenentment, la Lua no va trigar ni trenta segons a anar a buscar-la.

—S'ha posat a llegir el diari davant meu i m'ha ignorat del tot! —es va queixar, indignada—. És una tafanera.

La Rita va somriure. Era veritat, la Sophie era una tafanera de mena. I mentre seguien descobrint pintes i raspalls antics, una col·lecció de nines de porcellana, un piano desafinat i moltes coses més, ella es va quedar asseguda en un racó, captivada per les pàgines del diari.

Quan s'acostava l'hora de sopar, algú va picar a la porta.

—Que hi ha algú? —va preguntar una veu coneguda, que va provocar que el cor de la Rita fes un bot.

Era el Graysson, el germà gran de la Lua. Va entrar a les golfes... acompanyat del Pol! El cor de la Rita va fer un altre bot. Vermella com un pebrot, es va amagar darrere un paraigüer i va fingir que estava molt concentrada inspeccionant un parell de paraigües atrotinats.

Des del moment en què va conèixer el Graysson, amb

el seu somriure encantador i la seva actitud descarada, va sentir debilitat per ell. Però després va conèixer el Pol, tímid, sensible, un trosset de pa, i va sentir el mateix. I així estava des de llavors, alterada cada cop que els veia, incapaç de comprendre per què no podia decidir-se per un dels dos.

Quan, per fi, va aconseguir calmar-se, va anar a saludar-los.

—Ei, Rita —va dir el Graysson.

—Hola.

El Pol li va dedicar un somriure.

—No sembla que hàgiu netejat gaire, eh? —va comentar el Graysson amb un somriure divertit.

La Lua, la Karen, l'Erin i la Rita es van mirar amb cara de circumstàncies. De debò la Lisa esperava que netegessin les golfes?

—Tranquils, tranquils. La mare ja sap que no heu tret gens ni mica de pols i que només us heu dedicat a tafanejar. Diu que aneu baixant a sopar, que la taula ja està parada.

—On és la Sophie? —va preguntar el Pol.

La Rita la va assenyalar. Continuava asseguda en el mateix racó, concentrada en les pàgines del diari.

—Hola, Sophie! Què fas? —va cridar el Graysson.

El crit va fer alçar el cap a la Sophie, que els va saludar amb la mà. Després, va assenyalar el diari.

—Aquest diari el va escriure una noia que va viure aquí, a Les Alzines, fa seixanta anys! I, no us ho creureu, ja tenien cavalls!

Tots la van mirar, sorpresos. La Rita no s'ho podia creure. Tots els mobles, tots els objectes que havien anat descobrint durant hores eren de les persones que havien viscut allà moltíssims anys enrere! Era molt obvi, però per algun motiu sempre havia pensat que l'origen de Les Alzines es remuntava només a deu anys enrere, quan els pares de la Lua havien obert l'escola.

De sobte, va sentir molta curiositat per aquell diari. I no era l'única, perquè tots miraven la Sophie amb el mateix interès.